

IBA MEDZI NAMI

— T. L. SWANOVÁ —

metafora

IBA MEDZI NAMI

— T. L. SWANOVÁ —

T. L. SWANOVÁ
IBA MEDZI NAMI

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 229. Publikáciu

Z anglického originálu *The Do-Over*, vydaného vydavateľstvom Montlake, Seattle, USA,
ktoré je súčasťou Amazon Publishing v roku 2022, do slovenčiny preložila Marta Maňáková.
Jazyková redakcia Anetta Letková

Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2024
Počet strán 496
Tlač FINIDR, s. r. o.

Copyright © 2022 by T L Swan
All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon
Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024

Translation © Marta Maňáková, 2024

Cover photo © blacksheep-uk.com

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť
reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.
Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ
a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.*

ISBN 978-80-8090-695-5 (ePub)

ISBN 978-80-8090-694-8 (pdf)

ISBN 978-80-8090-693-1 (print)

VĎAČNOST

*Schopnosť byť vďačný;
ochota prejavíť uznanie
a odplatiť láskavosť.*

*Túto knihu by som chcela venovať abecede,
ktorej dvadsaťšesť písmen mi zmenilo život.
V týchto dvadsiatich šiestich znakoch som sa našla
a teraz žijem svoj sen.
Keď si budete nabudúce opakovať abecedu,
spomeňte si na jej moc.
Ja to robievam každý deň.*

KAPITOLA 1

Christopher

Ticho prereže hlboký bzukot budíka a ja sa ponárahujem.

„Došla, mám pocit, akoby som spal tri minúty,“ zašomrem.

„Aj mne sa zdá,“ zašepká Heidi a prehodí si cezo mňa nohu.

Zatvorím oči a znovu zadriemem, keď vtom na druhej strane krku zacítim niečie pery. „Dobré ráno, Nicki,“ zamrmlnem.

Vnímam jej úsmev, keď sa ku mne pritúli. „Dobré ráno, Christopher.“

Všetci traja ešte pár minút ležíme v príjemnom tichu, ale viem, že už si musím pohnúť. O deviatej mám stretnutie správnej rady. „Vstávať,“ vzdychnem.

Obe dievčatá nesúhlasne zakňučia.

Posadím sa a poobzerám sa okolo seba. Všade je porozhadzované oblečenie a pri vstavanej vani v kúpeľni ešte stojí fľaša vína s tromi pohármi. Skloním sa a pobožkám Nicki na bok. „Vyskoč, moja.“

„Daj mi pokoj.“ Prevalí sa na chrbát.

S úsmevom plesknem Heidi po zadku. „Večierok sa skončil!“

„Au!“ vykrikuje.

Vyleziem z postele na opačnom konci postele a odtiaľ sa kochám pohľadom na tie dve. Vidieť dve krásne ženské vo svojej posteli ma nikdy neomrzí. „Tak poďme!“ zhúknem na ne a strhnem z nich prikrývku. „Musím ísť do práce.“

Je veľmi ľahké dostať ich sem, ale prinútiť ich odísť zase až také jednoduché nie je.

„Čo podnikneme večer?“ vyzvedá Nicki.

„Nič,“ odpoviem, zatiaľ čo chodím nahý okolo postele a zbieram ich šaty. „Nemám čas.“

„Prečo?“ opýta sa Heidi a zdvihne sa na lakťoch. Plavé vlasy má divoko rozstrapatené.

„Mám rande,“ poviem a hodím jej nohavičky na hlavu. „S poriadnym dievčaťom.“ Vyvalím oči, aby som zdôraznil svoje slová. „Presný opak vás, vy dve štetky.“

Obe sa rozosmejú. „Lenže ty štetky miluješ,“ namietne Nicki.

Zapriem sa rukami o posteľ a obom vlepím bozk. Potom chytím Nicki za vlasy a pritiahnem si ju k sebe, aby som ju mohol bozkávať dlhšie. Nicki mám najradšej. „To je pravda. Milujem štetky.“

Nakloním sa a pobozkám Heidi na prsia. Zovrie mi v hrsti vlasy a ja pocítim, ako mi zapulzuje krv medzi nohami. Len čo ma schmatne za vlasy, som bezmocný.

Prestaň. Na toto nemáš čas. Vyslobodím sa z jej zovretia.

„Takže... nám zavolaš, keď pôjdeš domov z toho nudného rande?“ dobieďza Heidi.

Usmejem sa, ale neprestávam zbierať ich oblečenie. Musím uznať, že ma poznajú dobre. „Zrejme.“ Natiahnem podprsenku ako prak, zamierim Nicki na hlavu a pustím. Pekne ju pleskne.

„Au, tak prestaň!“ vykrikuje a odhodí ju preč.

Odídem do kúpeľne a pustím si sprchu. Keď sa obzriem, vidím, že obidve ešte stále ležia v posteli, a tak napochodujem späť do spálne a založím si ruky v bok. „Vstávajte, skôr než vás obidve prinútim robiť šialené veci!“ prikážem.

„Žeby niečo nové?“ spozornie Heidi a provokatívne sa na mňa usmeje. Je celá pokrčená a dôkladne pretiahnutá.

Aké lákavé...

„O deviatej mám stretnutie správnej rady.“

Osprchujem sa o pár minút nato vyjdem z kúpeľne s bielym uterákom okolo pása. Obe sa pomaly obliekajú, a tak zmiznem do

šatníka. Oblečiem si tmavomodrý oblek s bielou košeľou, nasadím si rolexky, obujem čierne topánky a zapnem si opasok. Potom sa vrátim do kúpeľne.

Ako zvyčajne za mnou obidve vojdú dnu a posadia sa na toaletný pult, aby sme sa mohli porozprávať, kým si upravím vlasy.

„Aký máte dnes program, šéfko?“ opýta sa Nicki, keď mi doťahuje kravatu.

„Obchodné záležitosti.“

„Milujem obchodné záležitosti,“ povie Heidi. „Hovor na mňa ako šéf.“

„Máš padáka.“

Obidve sa zachichocú.

„A teraz na mňa,“ žobroní Nicki.

„Zohni sa ponad môj stôl.“ Otočím si ju chrbtom a zdvihnem jej šaty nad zadok.

Keď sa dívam na jej pevný zadok... vystrčený, pripravený, nedočkavý...

Padaj do práce, dopekla!

„Ideme,“ vyhrknem a odchádzam z kúpeľne.

Z kuchyne začujem hlas. „Dobré ráno, pán Miles.“

„Dobré ráno, pani Penelopa,“ zavolám, keď si z pracovne beriem aktovku. Vraciam sa do kuchyne, kde mi podá kávu v termohrnčeku.

„Vy ste nepochybne tá najlepšia gazdiná všetkých čias,“ usmejem sa a pobožkám ju na líca.

„Viem, drahý.“

A to nežartujem. Pani Penelopa je skutočne najlepšou gazdinou všetkých čias. Keby nemala päťdesiatšesť... a nebola už vydatá, sám by som sa s ňou oženil.

Spoza rohu sa vynoria dievčatá. „Dobré ráno, pani Penelopa,“ zatriľkujú jednohlasne.

„Dobré ráno, dievčence,“ usmeje sa, ale zároveň na mňa vrhne pohľad. Hravo na ňu žmurknem. *Hej, hej, veď viem.*

Som hriešnik.

To sme si povedali už veľakrát.

„Musíme bežať. Pekný deň, pani Penelopa.“

„Ďakujem vám, drahý. Aj vám.“

Prídeme k dverám, a keď nastupujeme do výťahu, dievčence sa spolu bavia. Dole ich odprevadím pred dom. Hans tam už čaká s mojím autom. „Dobré ráno, Hans,“ pozdravím s úsmevom.

„Dobré ráno, pán Miles,“ kývne mi hlavou.

„Mohli by ste, prosím, odviezť dievčatá domov?“ požiadam ho.

„Samozrejme, pane,“ usmeje sa. „Prirodzene.“

„Dobré ráno, Hans,“ obdarujú ho úsmevmi dievčence, keď im otvorí zadné dvere limuzíny. Rozlúčim sa s nimi bozkom na líca a ony veselo nastúpia do auta. Odprevadím ich pohľadom, vrátim sa do budovy a zídem výťahom do suterénu. Tam nasadnem do svojho čierneho Porsche, a keď vyjdem z parkoviska, zaradím sa do dlhej šnúry áut.

Uf... Londýnske zápchy. Existuje niečo horšie?

O tri hodiny neskôr

„A toto tu,“ ukáže Jameson na čiaru na grafe, „tento trend nás zaujíma. Pozrite sa, ako pretlak obyvateľstva...“

Zívnem. Ledva držím otvorené oči.

„Nerušíme ťa, Christopher?!“ vyštekne na mňa Jameson.

Vlastne áno.

Odkašlem si, aby som potlačil chuť zagúľať očami.

„Prepáč,“ ospravedlním sa.

Jameson a Tristan, moji dvaja bratia, prileteli do Londýna, aby sa stretli so mnou a Elliotom na štvrtročnom zasadnutí správnej rady. Drísty, ktoré tu omieľame, ma vážne nudia. Jameson sa znovu ujme slova a podrobne sa rozhovori o nejakom špirálovitom trende. Opäť zívnem.

Jameson ma prebodne pohľadom.

„Prepáč,“ zašomrem. Snažím sa ho nerušiť.

Preboha, sústred' sa.

Zase mi oťažejú viečka. Mrknem na hodinky. Ako dlho to ešte potrvá?

Slova sa ujme Elliot. „Výsledky som sledoval a zistil som...“

A melie a melie a melie... Znova zívnem.

„Môžeš s tým láskavo prestať?!“ okrične ma Tristan. „Nie si tu jediný, kto je, kurva, unavený.“

Zdvihnem pohľad a zistím, že sa na mňa všetci traja pozerajú.

„Stavím sa, že tá Christopherova únava má zábavnejšiu príčinu než tá tvoja,“ uškrnie sa Elliot.

„O tom nepochybujem,“ podotkne Tristan sucho. „Spal som na zemi a deti v mojej debilnej posteli.“

„A to prečo?“ zamračí sa Jameson.

„Dievčatá si vzali do hlavy, že nebudú spať inde než vo svojich vlastných spálňach. Cestovanie je v poslednom čase nenormálne zábavné,“ nasadí falošný úsmev.

„To je trápne,“ pokrútim znechutene hlavou.

„Ako to myslíš?“ naježí sa Tristan.

„Lenže...“ začnem.

„Lenže čo?“

„Lenže som si myslel, že rodič si ty,“ odpoviem nenútene a srknem si vody. „Prečo, preboha, necháš spať svoje decko v posteli, zatiaľ čo ty sa válaš na dlážke? Nechápem.“

„Summer sa necíti dobre, kašle,“ obhajuje sa Tristan.

Odtiahnem sa od neho. „Tak na mňa nedýchaj, ty rozsievateľ bacilov.“

„Keby si mal vlastné deti, pochopil by si,“ odsekne Tristan.

Elliot vyprskne do smiechu. „To nehrozí.“

Aj Tristan sa zasmee. „To teda nie.“

„Môžeme sa sústrediť na to, prečo sme tu?“ upozorní nás Jameson poklopaním po tabuli.

„Čo to trepete?“ vybehnem na tých dvoch a preskočím medzi nimi pohľadom. „Raz budem mať vlastné deti!“

„Ani náhodou,“ precedí Jameson cez zuby a pritom niečo čarbe po tabuli, akoby si chcel poznačiť ďalšiu tému. „Ty teda nebudeš mať nikdy deti.“

„Čože?!“ vyhrknem rozhorčene. „To je pekná sprostosť. Čo vy o tom viete?“

Tristan zagúľa očami, aby mi naznačil, že som asi úplne mimo. „Asi viac než ty.“

„Si príliš veľký sebec na to, aby si mohol mať ženu a deti. To sa jednoducho nestane,“ usmeje sa Elliot.

„Aj keď bude mať deväťdesiat, stále bude obľubovať skupinový sex so školáčkami,“ pridá aj Jameson akoby nič a nakreslí na tabuľu graf.

Ostatní dvaja sa na tom zasmejú.

„Pre vašu informáciu... Neobľubujem skupinový sex so školáčkami.“ Naštvané si napravím kravatu. „Podporujem kolektívnu aktivitu, pri ktorej si všetci prídu na svoje.“ Odhodlane sa vystriem v kresle. „V tom je obrovský rozdiel.“

Na tom sa už rehocú všetci a ja som už poriadne vytočený. „Odrazu ste všetci svätí, však? A pritom ste predtým boli úplne rovnakí ako ja.“

„Nie, neboli,“ zahriakne ma Elliot. „Ani zďaleka. Ty si stratený prípad.“

„Nie som nijaký stratený prípad, dopekla!“ zalapám zúrivo po dychu.

„Máš tridsaťjeden rokov a nikdy si nemal priateľku. Ani jednu,“ obviní ma Tristan.

„Sem-tam pozveš nejakú peknú babu na symbolické rande, aby si sa ubezpečil, že tomu predsa len dávaš šancu, ale v skutočnosti preťahuješ baby iba po dvoch, aby nehrozilo, že sa do nejakej zamiluješ,“ vychrlí na rovinu Jameson.

Šokovane otvorím ústa. „Tak toto si o mne myslíš?“

„Taký si,“ pokrčí Jamesom plecami. „A teraz... späť k veci,“ poklope po tabuli.

Skáčem pohľadom z jedného na druhého. Divoký tlkot srdca cítim až v ušných bubienkoch. Nemôžem tomu uveriť. „Ja *nie som* stratený prípad.“

„A navyše si rozmazaný,“ dodá Elliot.

„Akože ako rozmazaný?“ vyhrknem dotknuto.

Jameson sa uškrnie. „Prosím ťa...“

„Doriti, *nie som* rozmazaný.“

„Si,“ pridá sa aj Elliot.

„A to prečo?“ vyšteknem.

„Nikdy si nebol na pracovnom pohovore, a napriek tomu máš prácu snov. Vlastníš luxusné byty v New Yorku, Londýne a Paríži a ďalšie nehnuteľnosti po celom svete. Máš zbierku športových áut v hodnote desať miliónov dolárov. Všetci si z nejakého nepochopiteľného dôvodu myslia, že si strašne sexi a že ti stačí, aby si sa čo i len pozrel na nejakú ženskú a hneď jej spadnú nohavičky... či už je vydatá, alebo nie je,“ vyrátava Jameson pokojne.

Otvorím ústa, aby som sa bránil, ale nevyjde zo mňa ani slovo.

„A navyše... nebudeš chodiť s nijakým priemerným dievčaťom, pretože také by bolo pod tvoju úroveň,“ poznamená Tristan.

„Nikto nechce chodiť s priemernými babami!“ ohradím sa rozčúlene.

Jameson ma zmrazí pohľadom. „Povedz mi, kedy naposledy si musel urobiť niečo pre to, aby si niečo dosiahol, Christopher.“

„Choď do riti.“

„Nie, myslím to vážne. Kedy si si naposledy vytýčil nejaký cieľ, ktorý by si nedosiahol ešte v ten istý deň?“

Elliot sa s úsmevom oprie do kresla, zatiaľ čo ja kľžem pohľadom po svojich bratoch a pritom si uvedomujem, že všetci čakajú na moju odpoveď.

„Nič podobné nezažil. Nikdy,“ usmeje sa Tristan.

„Mám ciele, ktoré som ešte nedosiahol,“ vyjachcem rozpačito.

„Napríklad spať sám?“ provokuje Elliot.

Všetci ako na povel zaklonia hlavy a srdečne sa rozosmejú, pretože im to zrejme pripadá ako najvtipnejšia vec, akú kedy počuli.

Cítim sa podvedený.

Takto ma vnímajú?

„Chodte do riti,“ zavrčím a rozčúlene vstanem. „Aj s tou vašou debilnou schôdzou. Odchádzam. Odmietam počúvať tieto drísty.“ Vyrazím zo zasadačky a tresknem za sebou dvermi.

„Vráť sa, ty zbabelec!“ volá za mnou Jameson.

Počujem, ako znovu vyprsknú do smiechu... *kreténi*.

Pochodujem okolo recepcie. Všetky sekretárky sledujú môj rozčúlený odchod.

Toto je zrejme prvýkrát. Veď ja nikdy nezúrim.

„Všetko v poriadku, Christopher?“ zamračí sa Victoria.

„Nie,“ odsekнем. „Tí hajzli tam tvrdia, že som rozmazaný,“ rozhodím rukami, keď prechádzam okolo. „Verila by si tomu?“

„Nie. Absolútne,“ pokrúti Victoria hlavou, ale pritom stisne pery, aby potlačila úsmev.

Varovne prižmúrim oči a pokračujem v odhodlanom pochode do svojej kancelárie. Z recepcie počujem, ako sa všetky sekretárky rozchichocú.

Zúrim.

Svet sa zbláznil. Začnem si zúriivo baliť príručnú tašku.

Ja.

Nie.

Som.

Rozmazaný.

Toto obvinenie ma uráža. Ako sa opovažujú? Vedia vôbec, ako vyzerá rozmazanosť? Naozaj si to nemyslím.

Vrátim sa k výťahu a všetky dievčatá prevrapene vzhliadnu.

„Odchádzam,“ oznámim.

„Kam?“ zamračí sa Victoria.

„Kam sa mi zachce.“ Toto nevyznelo dobre. Ukážem na ňu prstom a dodám: „Pretože som našťvaný, nie preto, lebo som rozmazaný.“

Victoria pobavene nadvihne obočie.

„Už ani slovo, Victoria,“ zavrčím.

„Áno, pane,“ usmeje sa.

„A nevyvyšuj sa nado mňa.“

„To by som si nikdy nedovolila.“

Naštvm sa ešte viac.

Všetky sklonia hlavy, aby zamaskovali smiech.

„Prestaňte sa smiať, inak vás vyrazím,“ pohrozím im.

Tentoraz už vybuchnú do smiechu. Zvyčajne som za vtipkára ja. Nikdy nebývam mrzutý.

„A dost!“ vybuchnem. Dvere výťahu sa konečne otvoria, vletím dnu a tresnem do tlačidla. „Zabudnite na vianočné prémie!“

To už sa rehocú na celé kolo.

Ježibaby... Zveziem sa na prízemie, vystúpim v garáži a poobzerám sa okolo seba. Moje auto nie je tam, kde som ho zaparkoval.

Nasrdene uháňam k obsluhu parkoviska. „Kde mám auto?“

Oči toho chudáka sa rozšíria od hrôzy. „Ehm...“ Nervózne sa rozhladne. „Nevedeli sme, že si poň prídete, pane. Premiestnili sme ho o poschodie nižšie, aby sme uvoľnili miesto ďalším autám, ktoré odchádzajú pred vami.“

Čože?

Rozčúlene nadvihnem obočie.

„Keď zaparkujem auto na vyhradenom parkovacom mieste, očkávam, že to debilné auto zostane tam, kde som ho postavil.“

Muž otvorí ústa, aby niečo povedal, ale potom ich zase bez slova zatvorí.

„Čo?!“ vyšteknem.

„Preto máme vaše kľúče, pane, aby sme mohli autá presúvať podľa rozvrhu. Robíme to tak každý deň.“

„Vyzerám nebudaj, že mi ten rozvrh vyhovuje?“ precedím cez zuby. „A čo akože teraz? Potrebujem svoje auto! Hneď!“

„Ako som hovoril,“ zamrmle za mnou povedomý hlas. Otočím sa a zbadám Elliota, ako stojí obďaleč a počúva.

Čo tu, dopekla, robíš?

„To je jedno,“ odsekнем a vykročím späť k výťahu. „Zavolám si Uber.“ Upravím si kravatu a pritom sa pokúšam ovládnuť. „Pretože som *flexibilný*.“

Obsluha parkoviska sa zamračí a neisto pozrie na Elliota.

„Hmm, takže *flexibilný*,“ povie Elliot.

„Vrát sa hore, Elliot, aby ťa nezrazil vodič môjho Ubera,“ varujem ho a buchnem do tlačidla, ktorým sa zatvárajú dvere výťahu.

Kým sa však zatvoria, Elliot sa rozbehne a nastúpi za mnou. „Len pokojne,“ ubezpečí ma. „Veď sa iba trochu zabávame.“

Zatnem zuby a upieram pohľad rovno pred seba.

„Ty nie si rozmazaný.“

Vzdorovito vystrčím bradu.

„Si *privilegovaný*.“

Skoro mi vypadnú oči z jamôk. „Prac sa mi z očí, okamžite!“ zavrchím. Dvere výťahu sa otvoria a ja vypočodujem cez foyer až na ulicu. Elliot je mi za päťami.

Obaja sa zastavíme pri obrubníku a on sa na mňa zahľadí. „Kedy má prísť?“

„Kto?“

„Uber.“

Zamračím sa.

„Objednal si si ho, však?“

„Jasné, že som si ho objednal,“ odsekнем.

Ako sa to, kurva, robíš?

„Nakoniec som sa rozhodol, že nepôjdem Uberom,“ oznámim a postavím sa na špičky, aby som sa mohol lepšie rozhliadnuť. „Chytím si taxi. Dávam prednosť tradičným riešeniam.“

„Aha...“ usmeje sa Elliot. „To si celý ty.“

Odrazu si ma všimnú vrátnici a v ich očiach sa objaví vydesený výraz. „Pán Miles!“ Rozbehnú sa ku mne. „Ako vám môžeme pomôcť, pane?“

„Ja...“

Vtom ma preruší Elliot. „Je v poriadku,“ usmeje sa na nich. „V každom prípade vám ďakujeme.“

Vrátnici sa pomaly vrátia späť a ja pozriem na Elliota, ktorý ma stále pozorne sleduje. „Nech sa páči,“ povie napokon.

„Čo?“

„Chyť si taxík.“

„Vážne si myslíš, že si nedokážem zohnať taxi?“

„Kedy si to robil naposledy?“

„Kedy si naposledy bol v nemocnici preto, lebo ti niekto dal po hube?“ privriem výhražne oči.

Elliot zdvihne ruky, akoby sa vzdával. „Ja len tak...“ Vráti sa dovnútra a ja sa za ním obzriem a pozorujem, ako mizne vo výťahu.

Keď ho sledujem, cítim, ako ma naplňa odhodlanie. Zoženiem si vlastný odvoz. Vkročím na krajnicu a všimnem si, že akurát prichádza taxík. Zdvihnem ruku.

Prejde okolo mňa so zákazníkom na zadnom sedadle.

Hmm...

Prichádza ďalší taxík, a tak znovu vystrčím ruku. Elegantne ma obíde. „Hajzel!“ zavolám za ním.

Ďalších päť minút postávam na kraji cesty. Nezastaví mi ani jeden taxík.

Čo to má, dopekla, znamenať? Nevidia, že potrebujem odviezť? To je diskriminácia!

Odrazu ma niekto osloví. „Pán Miles.“ Otočím sa a vidím, že za mnou Hans zaparkoval moju limuzínu. „Všetko v poriadku, pane?“

„Ehm...“ Poobzerám sa okolo seba. Nijaký taxík. Mohol by som tu stať celú večnosť. Nazriem do budovy, aby som sa ubezpečil, že Elliot už odišiel. „Odvezte ma domov, prosím.“

Hans ma obdarí vrúcnyim úsmevom, otvorí mi zadné dvere a ja nastúpim. Zaradíme sa do premávky.

„Ako ste vedeli, že som tu?“ opýtam sa po chvíli.

„Volal mi Elliot.“

„Volal vám Elliot,“ zafučím.

„Áno, povedal, že vás mám zachrániť.“

Kretén.

* * *

„Vynikajúco som sa zabavila,“ rozplýva sa.

„Aj ja,“ predstieram úsmev. Stojíme na ulici, lúčime sa a ja mám čo robiť, aby som sa ubránil pohľadu na hodinky. Ako dlho ešte?

Toto bolo najhoršie rande všetkých čias.

Nudné...

Nenormálne nudné.

Carly je krásna, múdra a milá, má telo, pre ktoré by človek zomrel. Je všetkým, po čom by som mal túžiť. Napriek tomu – ako zvyčajne –, keď som iba s jedným dievčaťom, šialene sa nudím. Dokonca som uvažoval, že požiadam čašníka, aby mi pridal niečo do jedla a ja som mal legitímny dôvod odísť skôr.

Hádam po miliónty raz mi hlavou prebehnú Tristanove a Jamesonove slová z dnešného dopoludnia.

Máš tridsaťjeden rokov a nikdy si nemal priateľku. Ani jednu. Semtam pozveš nejakú peknú babu na symbolické rande, aby si sa ubezpečil, že tomu predsa len dávaš šancu, ale v skutočnosti pretahuješ baby iba po dvoch, aby nehrozilo, že sa do nejakej zamiluješ.

Carly sa zamračí. „Si v poriadku?“

Vidím, že ma pozoruje s tým známym roztúženým výrazom. „Ja len... Bolí ma hlava. Prepáč,“ zarazím sa skôr, než sa stihnem do toho klamstva zamotať.

„To je v poriadku,“ usmeje sa. „Niekedy si ľudia nesadnú, však?“